

10 zł

Metal: Ag 925/1000

Stempel: lustrzany, tampondruk

Średnica: 32,00 mm

Masa: 14,14 g

Brzeg (bok): gładki

Nakład: do 15 000 szt.

Projektant monety: Dobrochna Surajewska

Emitent: NBP

Na zlecenie NBP monety wyprodukowała
Mennica Polska S.A.

Na awersie srebrnej monety
przedstawiono rozerwane kraty więzienne.

Na każdej polskiej monecie znajdują się:
nominał, napis „Rzeczpospolita Polska”, rok emisji,
wizerunek orła ustalony dla godła Rzeczypospolitej Polskiej.

Narodowy Bank Polski ma wyłączne prawo emitowania znaków pieniężnych Rzeczypospolitej Polskiej, w tym monet i banknotów kolekcjonerskich.

Wszystkie monety i banknoty emitowane przez NBP są prawnym środkiem płatniczym w Polsce.

Emisja wartości kolekcjonerskich stanowi okazję do upamiętniania ważnych historycznych rocznic i postaci.

Kolejną monetę z serii *Wyklęci przez komunistów żołnierze niezłomni – Hieronim Dekutowski ps. „Zapora”* Narodowy Bank Polski planuje wprowadzić do obiegu 5 grudnia 2018 r.

Zapraszamy do zapoznania się z planem emisji na stronie:
www.nbp.pl/monety

Sprzedaż wartości kolekcjonerskich emitowanych przez NBP jest prowadzona w oddziałach okręgowych banku oraz przez sklep internetowy: www.kolekcjoner.nbp.pl

Konsultanci NBP: nr tel. 22 185 45 96, 22 185 13 03

NBP

Narodowy Bank Polski

Wyklęci przez komunistów żołnierze niezłomni

*August Emil Fieldorf
ps. „Nil”*

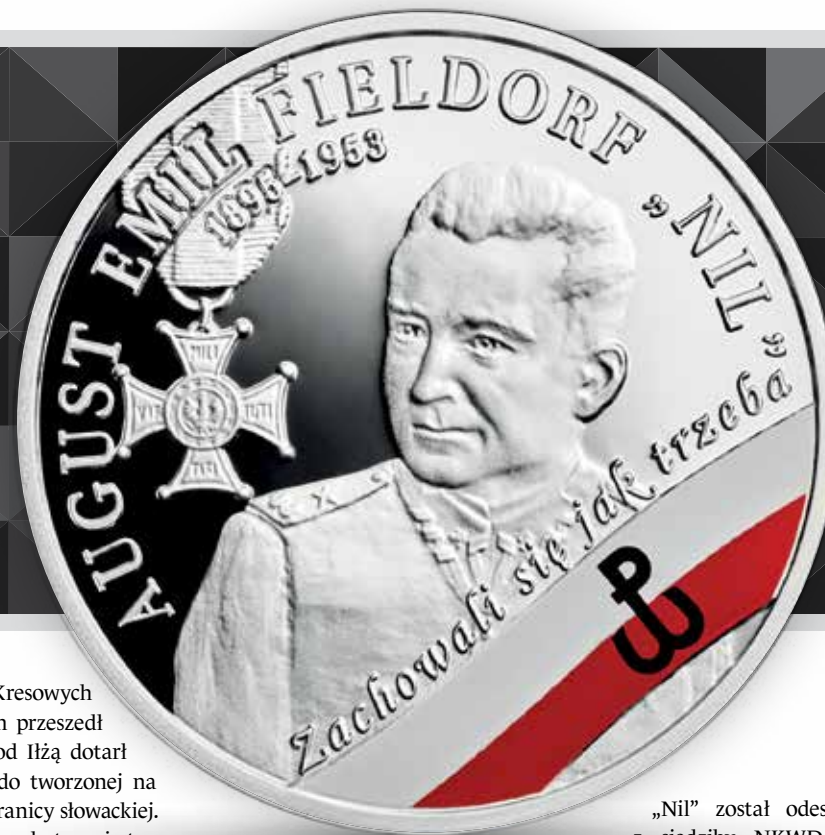
Monety kolekcjonerskie

23 lutego 2018 roku Narodowy Bank Polski wprowadza do obiegu srebrną monetę o nominale 10 zł z serii *Wyklęci przez komunistów żołnierze niezłomni*

August Emil Fieldorf

ps. „Nil”

Na rewersie monety znajdują się wizerunki: Augusta Emila Fieldorfa „Nila”, orderu Virtuti Militari, biało-czerwonej flagi z symbolem Polski Walczącej oraz napis *Zachowali się jak trzeba.*

Urodzony 20 marca 1895 r. w Krakowie. Tu ukończył szkołę męską im. św. Mikołaja, a następnie I Męskie Seminarium. W 1910 r. wstąpił do Towarzystwa Sportowo-Gimnastycznego „Strzelec”, gdzie skończył szkołę podoficerską.

6 sierpnia 1914 r. zgłosił się na ochotnika do Legionów Polskich i wyruszył na front rosyjski, gdzie służył w randze zastępcy dowódcy plutonu piechoty. W 1916 r. awansowany do stopnia sierżanta, a w 1917 r. skierowany do szkoły oficerskiej. Po kryzysie przysięgowym został wcielony do Armii Austro-Węgier i przeniesiony na front włoski. Zdezerterował i w sierpniu 1918 r. zgłosił się do Polskiej Organizacji Wojskowej w rodzinnym Krakowie.

Od listopada 1918 r., po odzyskaniu przez Rzeczpospolitą niepodległości, w szeregach Wojska Polskiego; najpierw jako dowódca plutonu, a od marca 1919 r. dowódca kompanii ckm w 1. Pułku Piechoty Legionów. W latach 1919–1920 brał udział w kampanii wileńskiej, następnie wojnie polsko-bolszewickiej (w randze dowódcy kompanii). Uczestniczył m.in. w wyzwaniu Dyneburga, Żytomierza, w wyprawie kijowskiej i bitwie białostockiej.

Po wojnie pozostał w służbie czynnej, awansowany do stopnia majora pełnił funkcję dowódcy batalionu w 1. Pułku Piechoty Legionów, a w 1931 r. zastępcy dowódcy. W 1932 r. został podpułkownikiem. W 1935 r. przeniesiony na stanowisko dowódcy samodzielnego Batalionu Korpusu Ochrony Pogranicza „Troki” w Pułku KOP „Wilno”. W 1936 r. ustanowiony komendantem Okręgu Polskiego Związku Strzeleckiego we Francji.

W marcu 1938 r. został dowódcą 51. Pułku Strzelców Kresowych im. Giuseppe Garibaldiego w Brzeżanach, z którym przeszedł w wojnie obronnej cały szlak bojowy. Po bitwie pod Iłżą dotarł do rodzinnego Krakowa. Próbował przedostać się do tworzonej na Zachodzie armii polskiej, ale został zatrzymany na granicy słowackiej. Udało mu się zbiec z obozu internowania i tym razem skutecznie trafił do Francji. Tam, po ukończeniu kursów sztabowych, 3 maja 1940 r. został awansowany na stopień pułkownika. Po kapitulacji Francji i przeniesieniu polskich władz i wojska do Wielkiej Brytanii mianowany pierwszym emisariuszem Rządu i Naczelnego Wodza do kraju. 17 lipca 1940 r. wyruszył z Londynu do Warszawy, gdzie zameldował się 6 września.

Działał w Związku Walki Zbrojnej w Warszawie, następnie od 1941 r. w Wilnie i Białymstoku. W sierpniu 1942 r. mianowany dowódcą Kierownictwa Dywersji (Kedywu) Komendy Głównej Armii Krajowej. To on wydał rozkaz likwidacji generała SS Franza Kutschery.

W kwietniu 1944 r. zaczął tworzyć głęboko zakonspirowaną organizację „Niepodległość” (NIE), działającą w warunkach spodziewanej sowieckiej okupacji Polski. Rozkazem Naczelnego Wodza Kazimierza Sosnkowskiego z 28 września 1944 r. awansowany na stopień generała brygady. W październiku 1944 r. został zastępcą dowódcy Armii Krajowej, gen. Leopolda Okulickiego. Zajmował to stanowisko do czasu rozwiązania AK 19 stycznia 1945 r.

7 marca 1945 r. sowieckie NKWD aresztowało go w Milanówku pod fałszywym nazwiskiem Walenty Gdanicki. Nierozpoznany jako generał

„Nil” został odesłany z siedziby NKWD we Włochach do Rembertowa, a stamtąd 21 marca 1945 r. wywieziony na Ural do obozów pracy: Bieriozówka, Stupino i Hudiakowo. Po odbyciu kary w październiku 1947 r. powrócił do Polski i zamieszkał pod fałszywym nazwiskiem w Białej Podlaskiej. Do działalności konspiracyjnej nie wrócił. Po krótkich pobytach w Warszawie i Krakowie ostatecznie osiadł w Łodzi.

10 listopada 1950 r. aresztowany w Rejonowej Komendzie Uzupełnień w Łodzi, przewieziony do Warszawy i osadzony w areszcie przy ul. Rakowieckiej. 16 kwietnia 1952 r. skazany na karę śmierci jako „zbrodniarz faszystowsko-hitlerowski”. Powieszony 24 lutego 1953 r.

W lipcu 1958 r. Generalna Prokuratura umorzyła śledztwo przeciwko gen. Augustowi Emilowi Fieldorfovi z powodu braku dowodów winy. W marcu 1989 r. został zrehabilitowany, ponieważ „zarzucanej mu zbrodni nie popełnił”. Szczątków bohatera do dziś nie udało się odnaleźć.

Tadeusz Phużański